

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: O. T., narozen dne X, státní příslušnost U., trvale bytem ul. F., N., T. r., U., zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017, čj. CPR-25510-6/ČJ-2016-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 26. 6. 2017 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí **Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort** (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 9. 2016, čj. KRPS-201670-37/ČJ-2016-010026. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Současně žalovaný změnil část výroku týkající se vycestování žalobce, neboť správní orgán I. stupně chybně uvedl v tomto výroku jméno jiného žalobce.

Žalovaná rozhodnutí odůvodnila tím, že zjistila, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání cizince bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a současně bylo dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o azylu. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši. Pro hodnocení případné existence důvodů, které by cizinci znemožňovaly vycestování, si nalézací správní orgán správně v souladu s požadavkem § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal stanovisko Ministerstva vnitra ČR. Písařská chyba ve výroku rozhodnutí nezpůsobila nezákonnost rozhodnutí, a proto ji žalovaný napravil. Napadené rozhodnutí hodnotila žalovaná jako rozhodnutí vydané v souladu se zákonem.

K jednotlivým námitkám žalobcem uplatněným blanketně, žalovaná uvedla, že z nich není zřejmé, jaké konkrétní nesprávnosti a nezákonnosti má žalobce na mysli. Pokud jde o námitku, že nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o správním vyhoštění vydáním rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, lze poskytovat příhraniční služby na území ČR pouze za splnění podmínky dočasnosti nebo příležitostnosti. Služba tedy musí být poskytována nahodile a nesmí nést znaky trvalosti. Žalovaná konstatovala, že shromážděným spisovým materiálem bylo jednoznačně prokázáno, že pracovní činnost žalobce nepodléhá výjimce vyplývající ze směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, která byla do zákona č. 435/2004 Sb., zakotvena § 98 písm. k). Podle tohoto ustanovení se sice povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU, práci cizince na novostavbě rodinného domu v obci Mladá Boleslav, kde stavěl oplocení domu, však za takové vyslání považovat nelze. Z předložených dokumentů i z faktického charakteru práce cizince v ČR je totiž zřejmé, že nešlo o poskytnutí služby ve výše uvedeném smyslu, ale o pronájem jeho osoby jako pracovní síly. Ze shromážděných dokumentů je zřejmé, že pracovní činnost cizince není prováděním díla ve smyslu výjimky vyplývající ze směrnice zakotvené § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ze strany cizince navíc nejde ani o první zaměstnání na území ČR zastřešené polským zaměstnavatelem, cizinec nastoupil 25. 5. 2016 do zaměstnání pro tutéž společnost, jen do jiného místa, což současně porušuje podmínku dočasnosti. Žalovaná dodala, že žalobce byl zaměstnán v obci Mladá Boleslav až na základě smlouvy uzavřené společností H. Agentura s.r.o. a společností Ing. M. Š. dne 18. 5. 2017, která je navíc dohodou o pracovní činnosti, nikoli smlouvou o dílo, jak je nazvána. Šlo tedy opět o poskytnutí cizince jako pracovní síly,

nikoli o dílo samotné. Na pracovní činnost žalobce je tedy nutno pohlížet jako na zaměstnání, ke kterému jednoznačně potřeboval povolení k zaměstnání. Z protokolu o výsledku žalobce vyplývá, že do ČR přicestoval na základě polského národního víza k pobytu typu D 05 s platností od 22. 4. 2016 do 5. 2. 2017 a do schengenského prostoru vstoupil 15. 5. 2016 s tím, že má u polského zaměstnavatele zajištěnou práci. Až na místě samém zjistil, že v Polsku pro něj práce není. Přes známé si sehnal kontakt na společnost H. Agentura s.r.o. pro kterou by mohl pracovat na stavbách v ČR jako pomocný dělník. Až po svém příjezdu do ČR se dozvěděl, kde bude pro něj práce, že má jít pracovat do Mladé Boleslavi. V den kontroly tam pracoval asi týden. Práci mu zadával majitel domu a nějaký Čech jménem M., který za práci také odpovídal. Na základě těchto skutečností dospěla žalovaná k závěru, že vykonávanou činnost cizince lze jednoznačně označit jako zaměstnání (výkon závislé práce), neboť byla vykonávaná osobně, podle pokynů zaměstnavatele a ve vztahu podřízenosti k němu, přičemž také naplňovala znak soustavnosti. Cizinec tedy vstoupil na území ČR s cílem získat prostřednictvím zaměstnání finanční prostředky, přesto, že druh uděleného polského víza ho k tomu neopravňoval. Bylo-li v rámci pobytové kontroly zjištěno, že cizinec je na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání a současně je držitelem polského víza D 05, jehož udělení předpokládá, že cizinec bude zaměstnán pouze u konkrétního polského zaměstnavatele, nelze jeho zaměstnání na území ČR hodnotit jinak, než jako zaměstnání bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Bez ohledu na to, že polské vízum typu D 05 jej k zaměstnání na území ČR neopravňovalo, nebylo by možné jeho činnost označit jako vyslání do ČR v rámci poskytování služeb polským zaměstnavatelem ani proto, že v daném případě nebyla splněna podmínka přímého vyslání zaměstnance k plnění služby přímo ke společnosti v ČR, ani podmínka příležitostnosti takového vyslání. Z předložených písemností je zřejmé, že žalobce vykonával svou pracovní činnost na stavbě pro společnost Ing. M. Š. Z uvedených důvodů vyplývá, že cizinec nemohl být svým polským zaměstnavatelem vyslán na území ČR k poskytování služeb, jak umožňuje § 98 písm.k) zákona o pobytu cizinců, neboť samotným plněním služeb se rozumí se rozumí jakékoliv plnění mimo výkon závislé práce. V projednávané věci bylo prokázáno, že nešlo o poskytování služeb podle právních předpisů EU ale o skryté poskytnutí pracovní síly a tím i narušování regulace pracovního trhu.

Pokud jde o námitku žalobce, že byl pouhým zaměstnancem svého polského zaměstnavatele a ve svém postavení si nemůže vybírat, kde bude působit, žalovaná uvedla, že cizinec nemůže bez dalšího odpovědnost za vlastní jednání přesunout na svého zaměstnavatele. Nakonec ten pro něj neměl po jeho příjezdu práci a žalobce si sehnal práci prostřednictvím kamarádů. I když bylo jeho zaměstnání na území ČR ve vztahu k polskému zaměstnavateli smluvně ošetřeno, je zřejmé, že na práci v ČR jím vyslán nebyl. Zaměstnání žalobce na území ČR tedy nelze posoudit jinak, než jako zaměstnání bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a proto považuje žalovaná námitky za neopodstatněné.

Pokud jde o námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, žalovaná uvedla, že v této otázce se nalézací správní orgán zabýval věcí dostatečným způsobem a řádně

zohlednil všechny skutečnosti. V oblasti přiměřenosti rozhodnutí a závěrů, ke kterým dospěl, žádné pochybení neshledala. Pokud cizinec namítá, že v jeho případě by mohl správní orgán přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožňovala by mu dobrovolně opuštění ČR, žalovaná konstatovala, že takové řešení by mohlo připadat v úvahu pouze v případě neoprávněného pobytu cizince na území ČR a zjištění, že pro nepřiměřenost jeho důsledků by nebylo možné rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Taková situace však v daném případě nenastala. Žalovaná uvedla, že nebylo možno rozhodnout mírněji, než o správním vyhoštění, neboť nebyly zjištěny žádné důvody pro aplikaci § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Námitku žalobce shledala jako nedůvodnou.

Pokud jde o námitku žalobce, že neměl možnost se vyjádřit se ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí věci, zejména mu nebylo umožněno vyjádřit se k přiměřenosti rozhodnutí, žalovaná uvedla, že ze správního spisu vyplývá, že žalobci nebylo v průběhu řízení v ničem bráněno, byla mu dána možnost vyjádřit se ke všem odkladům rozhodnutí. Pokud jde o jeho zmínku týkající se nemožnosti návratu do ČR, žalovaná uvedla, že nelze předjímat charakter budoucích rozhodnutí o jeho žádosti, kterou ještě nepodal. Jde-li o námitku nesprávného zjištění stavu věci pokud jde o důvody, které by znemožňovaly jeho vycestování, žalovaná uvedla, že nalézací správní orgán si řádně a v souladu se zákonem obstaral pro své rozhodnutí závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky MV ČR.

Namítá-li žalobce, že má na území ČR povolen legální pobyt a vyhoštění z členských států EU bude mít negativní dopad i na toto pobytové oprávnění, žalovaná uvedla, že toto oprávnění nemusí být rozhodnutím o vyhoštění dotčeno, neboť na základě tzv. konzultačního řízení mu může být pobytové oprávnění Polskou republikou ponecháno, i když jen s platností mimo území ČR. Jde-li o námitku nedostatečnosti lhůty k vycestování, žalovaná uvedla, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by komplikovaly jeho návrat do Polska nebo na Ukrajinu, a proto považuje dobu stanovenou k vycestování za dostatečnou.

Závěrem rozhodnutí žalovaná uvedla, že souhlasí s nalézacím správním orgánem, že v daném případě došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalovaná dále uvedla, že z hlediska správnosti lze uložené správní vyhoštění na dobu 6 měsíců označit jako správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu a postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce předně namítl, že správní orgány porušily § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, neboť opomněly zjišťovat i skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce.

Dle druhé žalobcovy námitky není správný závěr žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl vyřízené veškeré potřebné doklady, na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem a pracoval zde, byť u jiné společnosti, stále pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. Žalobce zdůraznil, že měl platné pobytové oprávnění na území Polska, které mu umožňovalo též výkon zaměstnání. Byl povinen vykonávat práci dle pokynů svého polského zaměstnavatele. Ten v souladu s evropskou legislativou získává zakázky v rámci své podnikatelské činnosti na území celé Evropské unie a plní je prostřednictvím svých zaměstnanců v pracovním poměru. Žalobce byl svým zaměstnavatelem vyslán na území České republiky k poskytnutí služby (realizaci zakázky získané polským zaměstnavatelem), tedy nepotřeboval k výkonu zaměstnání povolení vydané orgány České republiky, což odpovídá principu volného pohybu služeb. Společnost, která ho zaměstnávala, byla najata k provedení díla na území ČR. Tento zaměstnavatel v souladu s platnou legislativou plní tyto své závazky prostřednictvím zaměstnanců v pracovním poměru. Mezi tyto zaměstnance patří i žalobce. Žalobce má povolení k pobytu na území Polska, které jej opravňuje k výkonu práce pro polského zaměstnavatele. Nijak jej neomezuje v tom, v jakém rozsahu bude pro tohoto zaměstnavatele pracovat. Na tom nic nemění, že zakázka byla polským zaměstnavatelem získána přes několik subjektů, tato praxe je zejména ve stavebnictví zcela běžná, každý ze subjektů realizuje pouze část zakázky. Samozřejmě i zaměstnavatel žalobce pracuje pro konečného odběratele, avšak sám na vlastní odpovědnost, přičemž řetězení smluvních vztahů na tomto faktu nic nemění. Pokud se týká pouhé dočasnosti, resp. nárazovosti výkonu činnosti na území, je zjevné, že žalobce byl k výkonu činnosti na území ČR vyslán pouze dočasně, tedy není patrné, na základě čeho se správní orgán dovolává trvalého charakteru výkonu činnosti. Předloženými doklady bylo prokázáno, že žalobce byl na území ČR u spolupracujícího subjektu pouze dočasně s ohledem na nutnost rychlého dokončení stavby. Je bez významu, u jakého koncového subjektu byla činnost vykonávána. Veškeré vztahy mezi jednotlivými subjekty byly smluvně ošetřeny, přičemž žalobce pracoval stále pro svého polského zaměstnavatele, který mu zadával úkoly a vyplácel odměnu. Žalobce poukázal na to, že je prostým dělníkem, práva neznalým, nevybírá si, kde bude působit. Zaměstnavatel mu přidělí pracovní úkol a on je povinen jej splnit. Žalobce tedy žádnou povinnost neporušil, jen pracoval dle pokynů svého zaměstnavatele. Uložení správního vyhoštění je tedy nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce, mělo být zcela jistě přistoupeno k jinému opatření. Je přitom bez významu, že v současné době žalobce již povolení k pobytu na území Polska nevlastní, neboť správní vyhoštění mu znemožňuje jeho obstarání znovu.

Žalobce také namítl, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily stav věci,

neboť nic nezjistily o okolnostech jeho vyslání na území ČR, protože ne každé vyslání na území může být vnímáno jako nelegální. Podle jeho názoru bylo na místě vyslechnout oprávněné osoby ze subjektů do poskytnutí služby zainteresovaných, aby poskytly informace o výkonu jeho činnosti. Ačkoliv tuto námitku uplatnil již v odvolání a dovolával se doplnění dokazování, žalovaný správní orgán se touto námitkou nezabýval.

Dále žalobce namítá, že neměl možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Vyhoštění z EU bude mít nepochybně vliv na jeho pobytové oprávnění v Polsku, přičemž ztráta možnosti pobývat na území, kde má povolen pobyt, je nepochybně zásadním zásahem do jeho soukromého života.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované spatřuje žalobce i v tom, že nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudila, zda žalobci v případě vrácení do státu, jehož je občanem, nehrozí nebezpečí vážné újmy. Ve spisu nejsou založeny žádné podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny. Žalobce má přitom zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.

Žalobce dále namítl, že délka uloženého opatření není přezkoumatelně odůvodněna. Ačkoli správní orgán konstatoval, že vyhoštění je uloženo při spodní hranici, není toto konstatování dostatečným odůvodněním, neboť se jedná o velmi dlouhou dobu a správní vyhoštění v délce jednoho roku není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že odkazuje na žalované rozhodnutí i na rozhodnutí nalézacího správního orgánu, neboť má za to, že žalobní námitky nejsou důvodné. Navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

K jednání soudu se všichni účastníci omluvili.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 5. 2016 vstoupil žalobce do schengenského prostoru s tím, že u polského zaměstnavatele má zajištěnu práci. Dne 24. 5. 2016 uzavřel žalobce se společností P. sp. z o.o. (dále jen P.) smlouvu o provedení práce k samostatnému provádění stavebních prací na objektech firmy. Až na místě samém zjistil, že v Polsku pro něj práce není. Přes známé si sehnal kontakt na společnost H. Agentura s.r.o., pro kterou by mohl pracovat na stavbách jako pomocný dělník. Po příjezdu do ČR, po nějaké době, se dověděl, kde pro něj bude práce-že má jít pracovat do Mladé Boleslavi. Společnost H. Agentura s.r.o. informovala ve smyslu § 87 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, krajskou pobočku úřadu práce o zaměstnání cizince z titulu jeho vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy, přičemž deklarovala, že jde o výjimku podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, že cizinec bude od 1. 6. 2016 pracovat v Mladé Boleslavi v profesi dělník v oblasti výstavby budov a že jde o vyslání k plnění úkolů na základě smlouvy uzavřené se společností H. Agentura s.r.o. V Mladé Boleslavi pracoval na oplocení novostavby rodinného domu. V den kontroly 8. 6. 2016 tam pracoval asi týden. Podle výpovědi žalobce, práci mu zadával majitel domu a nějaký Čech jménem M., který za výsledek také odpovídal. Odměnu za práci dosud žalobce neobdržel. Žalobce disponoval polským vízem typu D 05 s platností od 22. 4. 2016 do 5. 2. 2017. Žalobce tvrdí, že je zaměstnancem polské společnosti P., se kterou uzavřel smlouvu o dílo. Společnost P. uzavřela jako zhotovitel smlouvu o provedení díla se společností H. Agentura s.r.o. jako objednatelem. Jejím předmětem jsou nespécifikované manuální služby ve výrobě pro společnost H. Agentura s.r.o., jejich cena měla být stanovena až na jednotlivých akcích podle vystavených objednávek, faktura měla být vystavena a proplacena až po odsouhlasení soupisu provedených prací jednou měsíčně. Společnost H. Agentura s.r.o. dále uzavřela jako zhotovitel díla dne 18. 5. 2016 smlouvu o dílo se společností Stavitelství Š. jako objednatelem. Touto smlouvou se zhotovitel zavázal pro objednatele provést pomocné stavební práce a tato smlouva byla uzavřena na dobu od 20. 5. 2016 do 30. 11. 2016.

Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě též den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že Poprvé přicestoval do ČR v r. 1995 za účelem zaměstnání, byl zde asi čtyři roky. Pak do ČR přijel až v r. 2015 na krátkodobé vízum a vrátil se zpátky na Ukrajinu. Tam sehnal práci v Polsku pro firmu P. sp. z o.o., Wroclav, se kterou má i smlouvu. Když přijel do Polska, firma mu řekla, že pro něj nemá práci. V agentuře H. s.r.o., P., mu řekli, že by mohl pracovat v ČR na stavbách jako pomocný dělník. Tuto agenturu získal přes své známé. S agenturou sepsal nějaké doklady jako informace o nástupu do zaměstnání a bylo mu řečeno, že tímto je oprávněn pracovat na území ČR. Proto odjel do ČR, do Mladé Boleslavi. Telefonem mu někdo, koho nezná, začátkem června volal, aby šel pracovat na stavbu v Mladé Boleslavi, kde byl nakonec

zadržen. Pracoval na stavbě jako přidavač asi týden. Měl slíbeno, z firmy P., že bude brát 1800 zlotých měsíčně. Na stavbě mu zadával práci majitel domu a nějaký Čech, který se jmenoval M. Každý den mu řekli, co má dělat. Pracovní oblečení měl své a nářadí již bylo na stavbě. Za práci, kterou provedl, odpovídal M. Výplatu ještě neobdržel. Není držitelem povolení k zaměstnání v ČR. Bylo mu slíbeno uvedenými firmami, že může bez problémů pracovat v ČR a on jim věřil. Myslel, že uzavřené smlouvy jsou dostačující. Na území ČR žije jeho bývalá manželka a dvě děti, nestýká se však s nimi, není s nimi v kontaktu více než osm let. Na Ukrajině má rodiče a syna Andreje, kterému je 17 let. Bydlí se synem u rodičů, může se k nim vrátit. Děti jsou již dospělé a nemá žádnou vyživovací povinnost. Žádné kulturní a sociální vazby na ČR nemá.

Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR, přičemž bylo potvrzeno, že v současné době nemá žalobce vydáno povolení k zaměstnání. Úřad práce uvedl, že v centrální databázi cizinců MPSV je uvedeno, že žalobce je přihlášen zaměstnavatelem H. Agentura s.r.o. na Úřadu práce ČR, pobočka v Příbrami, kontaktní pracoviště Kolín. Na informační kartě je uvedeno – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy na základě 98 k) zákona o zaměstnanosti. Místo výkonu práce je uvedeno Kolín, vyslání k výkonu práce od 25. 5. 2016 v profesi dělníci v oblasti výstavby budov. Uveden je zahraniční zaměstnavatel P. sp. z o.o., Wrocław, Polsko.

K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra ČR závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo vyjmenovalo v závazném stanovisku podklady (zprávy o zemi původu), ze kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází a kde také žije jeho rodina, není v současné době střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců nijak zasažena, neexistují tedy překážky jeho vycestování do země původu.

Správní orgán I. stupně vydal dne 8. září 2016 rozhodnutí čj. KRPS-201670-37/ČJ-2016-010026, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v projednávané věci má za prokázané, že se jedná o obcházení platných vnitrostátních norem, a to zejména povinnosti cizince být zaměstnán s platným povolením k zaměstnání. Vyslání zaměstnance polské společnosti k poskytování služeb k českému odběrateli, kdy toto poskytování služeb je zprostředkováno přes několik dalších společností, se z hlediska zákonnosti takového postupu jeví jako zcela účelové obcházení zákona. V daném případě nedochází k plnění závazků polské společnosti k odběrateli, ale přes několik subjektů ke skrytému prodeji pracovní síly. K tomu, aby se jednalo o přeshraniční vyslání, musí být splněna podmínka přímého vyslání zaměstnance ze strany zaměstnavatele usídleného v jiném členském státě

k plnění služby ne hospodářského charakteru přímo u objednatele služby. Řetěžením smluv o poskytování služeb byl ztracen charakter přímého vyslání k provedení konkrétního úkonu. V tomto konkrétním případě došlo k naplnění znaků závislé práce směrem k českému zaměstnavateli, neboť účastník řízení prováděl práce na základě pokynů českého zaměstnavatele a na jeho odpovědnost. Pouze odměna mu měla být podle jeho slov a smlouvy vyplacena polskou firmou. Správní orgán I. stupně upozornil, že když nebyl účastník zaměstnancem společnosti H. s.r.o., nemohla ho tato společnost vyslat na pracovní cestu k plnění závazků do obce Mladá Boleslav do firmy Stavitelství Š. V tomto případě nebyly splněny podmínky pro pracovní cestu, neboť účastník byl zaměstnancem polské společnosti P. sp. z o.o., která jej však k plnění závazků do společnosti Stavitelství Š. nevyslala. Bylo prokázáno, že tímto způsobem docházelo ze strany společností usazených v jiných členských zemích k obcházení platných právních předpisů pod zástěrkou poskytování služeb, nejednalo se o poskytování služeb tak, jak právní předpisy EU předpokládají, ale o skryté poskytnutí pracovní síly a tím narušování regulace pracovního trhu.

K přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vydáním rozhodnutí o vyhoštění správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce uvedl, že v ČR nežije žádná osoba blízka. S bývalou manželkou a dcerou a synem, kteří žijí v ČR, se již osm let nestýká. Jeho rodina žije na Ukrajině. Při porovnání přiměřenosti vyhoštění žalobce s veřejným zájmem správní orgán konstatoval, že je veřejným zájmem, aby na území ČR pobývali pouze ti cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání. Žalobce přijel na území s úmyslem zde pracovat, aniž by měl vyřízeny potřebné doklady, spoléhal na smlouvy sepsané s polskou společností, práci posléze vykonával a porušoval a obcházel české předpisy. Správní orgán konstatoval, že vzhledem k délce všech dosavadních pobytů žalobce na území, nemohl žalobce navázat společenské a kulturní vazby, pro které by bylo možné považovat rozhodnutí o vyhoštění za nepřiměřené. Dále správní orgán vzal v úvahu, že zdravotní stav žalobce je dle jeho vlastního vyjádření dobrý a že návratu žalobce na Ukrajinu nebrání žádná překážka. Správní orgán po posouzení výpovědi žalobce dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobci nebrání žádná překážka k vycestování z ČR.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání.

Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 17. 6. 2016, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 6. 4. 2017 závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR potvrdil.

Žalobce a jeho zástupce byli dne 11. 4. 2017 vyrozuměni o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním a byla jim poskytnuta lhůta 5 dnů k případnému vyjádření.

Žalovaná vydala dne 1. 6. 2017 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

K první žalobcově námitce, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností, soud uvádí následující.

Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházela. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí a kompletní spisový materiál týkající se řízení o správním vyhoštění žalobce správního orgánu I. stupně. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že správní orgány opatřily dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná i správní orgán I. stupně přihlédli ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Pokud žalobce namítl, že bylo na místě vyslechnout oprávněné osoby z firem, které byly ve věci zainteresovány a že přesto, že toto namítl i ve svém odvolání, žalovaná se touto jeho námitkou nezabývala, soud uvádí, že pokud žalovaná nevypořádala v rozhodnutí jednu z námitek odvolatele, dopustila se procesního pochybení. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že v řízení byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, má za to, že toto procesní pochybení žalované nemělo vliv na rozhodnutí ve věci samé a nemohlo způsobit jeho nezákonnost. Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, především vyslechla samotného žalobce a obstarala řadu listinných důkazů. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem na oplocení rodinného domu v Mladé Boleslavi. Provádění dalšího dokazování by bylo pro zjištění skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí ve věci nadbytečné. Stejně tak okolnosti týkající se nepřiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, jenž jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi

vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Žalobní bod proto není důvodný.

Ke druhé námitce žalobce, podle které není správný právní závěr žalované, že na území ČR vykonával nelegální činnost, neboť měl platně uzavřenou pracovní smlouvu s polskou společností, na území ČR byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, stále pracoval pro něj a polský zaměstnavatel mu rovněž měl poskytovat mzdu, uvádí soud následující.

Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na stavbě plotu rodinného domu v Mladé Boleslavi, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Povaha práce spočívala v pomocných pracích na stavbě plotu u rodinného domu v Mladé Boleslavi. Žalobci přiděloval práci vlastník domu nebo „nějaký Čech“ M., který za výkon jeho práce i odpovídal. Pracoval zde 7 – 8 hodin denně a měl přislíbenou mzdu 1800 zlotých měsíčně, mzdu však ještě nedostal, protože v den zadržení policií na stavbě pracoval asi týden. Náradí na stavbě již bylo a žalobce nevěděl, komu patřilo. Pracovní smlouvu žalobce uzavřel pouze s polským zaměstnavatelem, a to dne 24. 5. 2016.

Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie ČR, tak dotazem na Úřad práce ČR, ostatně to potvrdil i sám žalobce.

I když při výkonu práce žalobce na plotu rodinného domu v Mladé Boleslavi zůstal formálně zachován jeho pracovněprávní vztah k polskému zaměstnavateli, polský zaměstnavatel nepřiděloval žalobci práci, nekontroloval plnění pracovních úkolů a zda by ho odměňoval, zatím nebylo možné prokázat. Žalobce neměl uzavřenou pracovní smlouvu ani dohodu se společností H. Agentura s.r.o. ani se společností Stavitelství Š. Žalobce pracoval podle pokynu neznámého vlastníka rodinného domu a pokynů neznámé osoby jménem M. Při práci používal náradí, o kterém nevěděl, komu patřilo, a pracoval za přislíbenou mzdu polskou společností. Tuto situaci nelze právně kvalifikovat jako

poskytování služby. Pokud by totiž polský zaměstnavatel poskytoval vlastníku domu v Mladé Boleslavi nebo Stavitelství Š. službu, kterou by fyzicky realizoval žalobce pro svého polského zaměstnavatele, pak by i nadále byl žalobce ve všech ohledech podřízen právě polskému zaměstnavateli, jenž by mu i nadále přiděloval práci, kontroloval vykonanou práci, práci by žalobce konal jménem polského zaměstnavatele a na jeho účet (společnost P. žalobce nekontrolovala, neevidovala mu pracovní dobu) a pomocí jeho pracovních nástrojů a zařízení. Takové aspekty ovšem výkon práce žalobce na stavbě v Mladé Boleslavi neměl. Z provedeného dokazování vyplývá, že s polským zaměstnavatelem měl žalobce pouze uzavřenou smlouvu o provedení práce ze dne 24. 5. 2016 a dodatek ke smlouvě o provedení práce ze dne 25. 5. 2016, na základě kterého byl žalobce vyslán na služební cestu do ČR na pracoviště H. Agentura s.r.o. za účelem provedení stavební práce. Jinak ale polský zaměstnavatel o žalobce žádný zájem neprojevil.

V rozsudku č.j. 44 A 25/2017-17 ze dne 24. 7. 2017 zdejší soud uvedl : *Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydává (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 136/2014 Sb.), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.*

Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. Pokud by Česká republika i v tomto případě trvala na tom, aby zaměstnanci podnikatele usazeného v jiném členském státě měli při poskytování služby tímto podnikatelem na území České republiky platné povolení vydané orgány České republiky, bránila by tato právní úprava volnému pohybu služeb a byla v rozporu s čl. 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie (viz rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-91/13 Essent Energie Productie BV). Argumentace Soudního dvora EU spočívá na tom, že cizinečtí zaměstnanci, které za účelem výkonu služby vyšle do některého členského státu Evropské unie podnikatel usazený v jiném členském státě, neusilují o vstup na pracovní trh členského státu, do něhož jsou vysláni, neboť po splnění svého úkolu (poskytnutí služby jménem a na účet jejich zaměstnavatele) se vrací do státu původu nebo pobytu (bod 51 rozhodnutí). Požadavek pracovního povolení pro zaměstnance, kteří nejsou občany EU, by proto v těchto případech nemohl být opodstatněn snahou chránit vnitrostátní pracovní trh. Soudní dvůr nicméně doplnil, že svobodu

poskytování služeb nelze využívat k jinému účelu než k poskytování dotyčné služby. Podstatou tohoto rozhodnutí je tedy zdůraznit, že požadavky týkající se zaměstnávání cizinců z třetích zemí uplatňované v jednom členském státě nemohou vést k omezení volného pohybu služeb realizovaného podnikatelem z jiného členského státu. Interpretace obsažená v daném rozhodnutí se tak jednoznačně zastává základního principu vnitřního trhu Evropské unie, jímž je volný pohyb služeb.

V nyní posuzované věci ovšem plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou, jak je vnímána (a její volný pohyb chráněn) evropským právem. Z provedeného dokazování zřetelně plyne, že žalobce na stavbě v Mladé Boleslavi nevykonával službu jménem a na účet svého polského zaměstnavatele, nýbrž vykonával závislou práci pro českou společnost, kterou ani neidentifikoval. Smyslem výkonu závislé práce ze strany žalobce nebylo spolupůsobit při realizaci služby polským zaměstnavatelem (zhotovit dílo), pro něž mu bylo uděleno pracovní povolení, a po poskytnutí služby se vrátit zpět na polský pracovní trh, nýbrž integrovat se na pracovní trh v České republice (žalobce sám vypověděl, že v Polské republice není práce, kterou by mu mohl polský zaměstnavatel přidělit).

Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že celý trojstranný právní vztah mezi polským zaměstnavatelem, českou společností H. Agentura s.r.o. a společností Stavitelství Š. je formálně zastřen obchodními smlouvami. Podstatou smluvního vztahu mezi polskou a českou společností není poskytování nějaké služby, ale poskytnutí zaměstnanců. Jelikož na tento vztah dopadá § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti, mohl by žalobce vykonávat zaměstnání na území České republiky toliko na základě povolení k zaměstnání, které mu ovšem nelze vydat, neboť obsahem smlouvy mezi společnostmi je dočasné přidělení k výkonu práce. Je rovněž bez významu, že polský zaměstnavatel neposkytl žalobce přímo společnosti Stavitelství Š. Soudní dvůr EU ve výše citovaném rozsudku totiž zdůraznil, že skutečnost, že konečný příjemce služby není jejím přímým příjemcem, nemůže být důvodem pro to, aby se nemohl dovolávat článků 56 a 57 Smlouvy o fungování EU (odst. 40), což shodně platí i pro práci konajícího cizince.

Povolení přeshraničního poskytování služeb v oblasti zprostředkování zaměstnání (v rozsahu příležitostném a dočasném) neznamená, že by v jeho rámci bylo možné realizovat přeshraniční pronájem pracovní síly v režimu dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. V rámci tohoto oprávnění může agentura práce usazená v jiném členském státě působit na území České republiky za účelem vyhledávání zaměstnanců pro své klienty, vyhledávání pracovních míst pro své klienty, poskytování odborného poradenství, nebo dokonce i zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele. To totiž samo o sobě není spojeno s přeshraničním pohybem pracovních sil (polská agentura může zaměstnat zaměstnance zdržující se na území České republiky v souladu s českými právními předpisy a přidělit je k výkonu práce k zaměstnavateli na území České republiky), resp. i takový přeshraniční pohyb pracovních sil je možný, ovšem v rámci běžného režimu vyžadujícího pro zaměstnance z třetích států pracovní povolení. Jinými

slovy řečeno, zmíněné ustanovení umožňuje činnost agentur práce z jiných členských států EU bez jinak vyžadované registrace, ovšem nereguluje oprávnění zahraničních pracovníků, kteří jsou držiteli pracovního povolení v jiném členském státě a jsou zaměstnanci agentury práce, vykonávat práci na území České republiky. Subjektem této právní normy nejsou cizinci-zaměstnanci, nýbrž podnikatelé poskytující služby zprostředkování zaměstnání.

Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci u společnosti H. Agentura s.r.o. ani u společnosti Stavitelství Š. Výkon práce u těchto subjektů byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců (shodně rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017 - 13).

Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území ČR povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl svým zaměstnavatelem utvrzován v tom, že může na území ČR vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“*

Zdejší soud v rozsudku čj. 44 A 25/2017-17 ze dne 24. 7. 2017 také uvedl, že důsledky skutečnosti, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy s českým zaměstnavatelem (dočasné přidělení k českému zaměstnavateli do České republiky) a udělením dispozic žalobci, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobci „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti).

Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního

vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce a rozhodování správního orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinci po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návěti § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, je nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž dne 8. 6. 2016 učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce byl již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Dne 22. 8. 2016 byl vyrozuměn zástupce žalobce správním orgánem I. stupně o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobce s poučením, že má možnost vyjádřit se k těmto podkladům. Ze záznamu o možnosti uplatnění práv ze dne 24. 8. 2016 vyplývá, že asistentovi zástupce žalobce bylo u správního orgánu I. stupně umožněno nahlédnutí do spisu žalobce. Zástupce žalobce byl poučen, že má možnost

vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a byl seznámen se závazným stanoviskem vydaným OAMP MV č. ZS30426. Ve lhůtě, kterou správnímu orgánu sdělil, se však zástupce žalobce k podkladům nevyjádřil. Také v odvolacím řízení odvolací správní orgán umožnil žalobci, resp. jeho zástupci, seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a to především vzhledem tomu, že spisový materiál byl doplněn o závazné stanovisko ministra vnitra. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Námitka žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, tedy není důvodná.

Rovněž tak námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce, je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci a během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie a vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny žádné rodinné ani soukromé vazby žalobce na území ČR, kde se zdržoval necelý měsíc před zadržením orgány policie, žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b). Vyhoštění žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že mu v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu, správní orgány totiž žalobci uložily správní vyhoštění v minimální délce 6 měsíců. Žalobní bod je nedůvodný.

Pokud jde o posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Odkazuje v této souvislosti opět na závěry rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 44 A 25/2017-17, ze dne 24. 7. 2017, se kterými plně souhlasí: *Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní*

situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce nicméně bydlí na území Poltavské oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Poltavské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná (viz informaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2016 s názvem Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrčen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině; shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. 7 Azs 265/2014 – 17). V citovaném rozsudku je sice řešena bezpečnostní situace v Povltavské oblasti, ale vyjádření Ministerstva vnitra se vztahují i na oblast Zakarpatskou, kde je situace podle Ministerstva vnitra natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

Konečně posledním žalobním bodem žalobce napadá nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, kterou byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie v délce 6 měsíců. Především soud uvádí, že délka doby nebyla stanovena na jeden rok, jak zástupce žalobce v žalobě uvádí, ale pouze na dobu 6 měsíců. Soud nesouhlasí s názorem zástupce žalobce, že délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie „byla toliko střelena od boku“, ale naopak souhlasí se závěry správních orgánů, že s přihlédnutím k okolnostem, zejména k tomu, že porušení zákona trvalo pár dnů, rozhodli se uložit opatření v nejnižší spodní hranici možného zákonného rozpětí, když horní hranice činí 5 let. Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

V řízení bylo prokázáno, že žalobce vykonával na území ČR práci bez pracovního povolení vydaného českými orgány. Na žalobce přitom nedopadá výjimka uvedená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. V projednávané věci tedy byly splněny podmínky pro udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod3 zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Osobě, která splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, může Nejvyšší správní soud ustanovit na její žádost zástupce z řad advokátů.

V Praze dne 12. září 2017

Olga Stránská, v. r.
soudkyně

Za správnost:
P. Š.